

Sygn. akt IX C 403/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Hubert Odelski

Protokolant: Karolina Gworek

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko T. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IX C 403/15

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wniósł w ramach Elektronicznego Postępowania Upominawczego o wydanie elektronicznego nakazu zapłaty przeciwko T. C. w wysokości 14.844,79 złotego z należnościami, podnosząc iż pozwany T. M. jakoby miał zawrzeć umowę z pozwanym, z której to pozwany nie wywiązał się.

Sąd Rejonowy w Lublinie w ramach Elektronicznego Postępowania Upominawczego Stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty wobec wątpliwości co do okoliczności przytoczonych w sprawie i postanowieniem z 2015-05-28 przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Słupsku.

Pozwany T. M. nie stawił się na rozprawie, nie odebrał avizo wezwania do Sądu, a zatem nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) z siedzibą w W. podniosła, iż zawarła z T. M. umowę nr (...) z dnia 2012-12-17 na kwotę główną 12.217,59 zł, które nie została przez zobowiązanego spłacona. Nie wskazała przy tym czy należność główna to kwota udzielonego, czy niespłaconego kredytu. Nie wskazała sposobu naliczania odsetek.

Brak jest podstaw weryfikacji twierdzeń wskazanych w pozwie wobec nieprzedłożenia jakichkolwiek dokumentów (także własnych) ich potwierdzających.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Jak wynika z powyższego kwestię ciężaru dowodu (onus probandi) reguluje art. 6 k.c. i 232 k.p.c. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Ciężar dowodu jest ważnym elementem systemu ciężarów procesowych. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego. Obok ciężaru dowodu strony obciąża także wymaganie przytoczenia okoliczności faktycznych.

-2-

W doktrynie powszechnie wyróżnia się ciężar dowodu w znaczeniu formalnym oraz w znaczeniu materialnym. Ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (subiektywnym) określa, która ze stron ma przedstawić lub wskazać środki dowodowe na poparcie twierdzeń o faktach. W ograniczonym zakresie środki dowodowe mogą być poszukiwane także przez sąd. Ciężar dowodu w znaczeniu materialnym (obiektywnym), zwany także ciężarem ustalenia, odnosi się do ustalenia, jakie skutki dla praw i obowiązków stron procesu pociąga za sobą nieudowodnienie twierdzeń przez nich sformułowanych. Konsekwencje procesowe ponosi strona, na której zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu.

Obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Zmiany w Kodeksie dokonane ustawą z 1 marca 1996 r. (Dz.U. Nr 43, poz. 189) zmierzały przede wszystkim do zwiększenia kontrydiktoryjności postępowania sądowego i przerzucenia na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego (por. uwagi do art. 3). Należy zatem obecnie przyjąć, że strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Ciężar tzw. instruowania, spoczywający na stronach, jest ciężarem procesowym. Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art. 6 k.c.

W orzeczeniu z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, LexPolonica nr 342592 (OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662), Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego. W orzeczeniu z 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, LexPolonica nr 318214 (OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Pal. 1998, nr 1-2, s. 204 i n.), Sąd Najwyższy stwierdził, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego

zmienionych ustawą z 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W niniejszej sprawie już po dokonaniu wstępnej analizy dowodów przedstawionych w pozwie przygotowanym przez pełnomocników prawnego powoda, Sąd w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym stwierdził wątpliwość przytoczonych okoliczności i przekazał sprawę do rozpoznania w trybie zwykłym. Dalsze dokumenty przedłożone przed Sądem w postępowaniu zwykłym w żaden sposób nie zmieniły stanu sprawy.

W zasadzie po skierowaniu sprawy do postępowania zwykłego sprawa w sensie dowodowym nie uległa najmniejszej zmianie.

-3-

Jak wskazano powyżej to na powodzie spoczywa bezwzględny obowiązek wykazania podstawy prawnej i faktycznej żądania. Bezwzględnie koniecznym wobec stanowiska pozwanego jest udowodnienie wysokości żądania poprzez wskazanie w pierwszym rzędzie samej umowy stron.

Powyższy warunek nie został spełniony, albowiem powód pomimo, iż w pozwie powołał numer i strony umowy, na mocy której wywodził, to faktycznie nigdy nie przedłożył Sądowi w/w dokumentu. Co więcej powód nie przedłożył z pozwem żadnego dokumentu, którym popierałby swoje żądanie.

Zatem, nie dysponując rzeczywistą i mogącą odnosić się do stosunku zobowiązaniowego umową, Sąd nie miał jakiegokolwiek podstawy do zweryfikowania prawidłowości określenia kwoty wynikającej z żądania pozwu. Nie można zdaniem Sądu zasądzić należności w dochodzonej kwocie, nie dysponując przy tym wiarygodną, graficznie czytelną i odpowiadającą swoją treścią (datą) innym dokumentem, umową, która łączyłaby strony stosunku zobowiązaniowego.

Wobec niestawiennictwa na rozprawie pozwanego, wezwanego przy tym przez avio, stwierdzono spełnienie się przesłanek z art. 339 k.p.c., dlatego też wydany w sprawie wyrok jest wyrokiem zaocznym.

Zatem reasumując, w ocenie Sądu brak jest merytorycznych i przede wszystkim dowodowych podstaw do uznania żądania pozwu za należycie (w jakikolwiek sposób) wykazane. Dlatego też orzeczono jak w sentencji wyroku.

Wszystkie dotychczasowe koszty postępowania poniesione zostały przez stronę przegrywającą, dlatego wobec braku wniosku pozwanego w tym zakresie o kosztach nie orzekano w dalszym zakresie.